

Zástupce veřejné ochránkyně práv
JUDr. Stanislav Křeček

V Brně dne 29. dubna 2016
Sp. zn.: 17/2016/SZD/KI

Vaše sp. zn.: II. ÚS 169/16

Ústavní soud
Joštova 8
660 83 Brno

Stěžovatel: paní C., bytem xxx

Účastník řízení: Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, U Soudu
540/3

Vedlejší účastníci: 1) pan B. A., bytem yyy

2) nezl. Adéla A., nar. zzz, zastoupena kolizním opatrovníkem –
zástupcem veřejné ochránkyně práv JUDr. Stanislavem Křečkem

Věc: **Ústavní stížnost proti pravomocnému rozsudku Krajského
soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, ze dne 13. 10.
2015, č. j. 83 Co 308/2015-742**

**V y j á d ě n í kolizního opatrovníka vedlejšího účastníka sub. 2) k ústavní
stížnosti**

Systémem datových schránek

I.

Dne 4. 4. 2016 jsem přijal usnesení Ústavního soudu o svém ustanovení kolizním opatrovníkem nezletilé Adély (nar. zzz). V rámci výkonu kolizního opatrovnictví jsem se seznámil se spisem vedeným u Ústavního soudu a se spisovou dokumentací vedenou Okresním soudem v České Lípě. Navázal jsem komunikaci s Městským úřadem v České Lípě, který ve věci vykonával kolizní opatrovnictví v řízeních vedených u obecných soudů, tedy u Okresního soudu v České Lípě a Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci. Pokud jde o názor nezletilé, vycházím z řady uskutečněných rozhovorů, vedených právě za účelem zjištění jejího vnímání situace – tedy s orgánem sociálně-právní ochrany dětí, se znalkyní (která s ní o věci hovořila celkem 4x), s vychovatelkou ve škole, se soudkyní Okresního soudu v České Lípě a s dalším odborníkem v oboru psychologie¹. Vlastní rozhovor s nezletilou jsem se rozhodl po důkladné úvaze nerealizovat, neboť mám za to, že mám ve věci dostatek podkladů, a nepokládám proto za vhodné ani účelné zatěžovat nezletilou dalším rozhovorem s cizí osobou na totéž téma. Stejný názor sdílí rovněž orgán sociálně-právní ochrany dětí, který vykonával úlohu kolizního opatrovníka pro účely řízení před obecnými soudy, který uvedl, že dle jeho názoru je nezletilá pohovory o své situaci již dosti zatížená.

II.

Okresní soud v České Lípě rozsudkem ze dne 30. 3. 2015, č. j. 21P 33/2013-575 změnil původní rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, ze dne 13. 2. 2013, č. j. 35 Co 681/2012-2013, jímž byla nezletilá svěřena do střídavé péče rodičů, a svěřil nezletilou Adélu do péče matky. Okresní soud totiž dospěl k závěru, že v důsledku zahájení školní docházky do dvou různých základních škol ve vzdálenosti 300 km, došlo k takové změně poměrů, která odůvodnila nové uspořádání péče. Byť oba rodiče i nadále naplňují objektivní kritéria svědčící střídavé péči ve stejné míře, okresní soud po provedeném dokazování, zejména s ohledem na závěry znaleckého posudku, upřednostnil zdravý psychický vývoj nezletilé před zájmem rodičů podílet se na péči o dceru stejnou měrou, i nad zájmem nezletilé být v péči obou rodičů.

Krajský soud ve svém rozsudku uvedl, že na straně rodičů žádnou podstatnou změnu dovodit nelze. Oba rodiče i nadále splňují předpoklady pro řádnou péči o nezletilou, oba mají o její výchovu zájem, uspokojují její potřeby po stránce materiální, emoční i sociální a rozvíjejí její osobnost, mají k ní vřelý vztah, stejně jako nezletilá k nim. Stěžejní pro rozhodnutí v dané věci tedy bylo posouzení otázky, zda model střídavé péče je v zájmu nezletilé i poté, co začala plnit základní školní docházku ve dvou základních školách. Krajský soud vyšel z toho, že nezletilá nemá, ani přes určité rozdíly ve výuce (např. odlišné písmo na obou školách), se zvládnutím učiva problémy. Nezletilá se, dle závěrů krajského soudu, rovněž na změnu prostředí adaptuje bez problémů. Dle jeho názoru tedy nelze v nástupu na základní školu a v plnění základní školní docházky ve dvou školách spatřovat takovou podstatnou změnu poměrů, která by odůvodňovala změnu předchozího rozhodnutí a změnu

---

¹ Posudek byl vypracován na žádost otce před jednáním odvolacího soudu, odvolací soud posudek jako důkaz nepřipustil.

formy péče o nezletilou. Krajský soud také vycházel z přání nezletilé, když uvedl, že z rozhovoru s nezletilou před okresním soudem nezletilá vyjádřila spokojenost se stávajícím stavem a neuvedla nic, co by chtěla na stávajícím modelu péče změnit. Uvedl, že na překážku střídavé péče není skutečnost, že nezletilá v rámci školní výuky či zájmových aktivit některé činnosti nedokončí. Dle názoru krajského soudu jde o nutné omezení vyplývající z práva dítěte na péči obou rodičů a práv rodičů na péči o dítě. Střídavou péčí, dle krajského soudu, nevylučuje ani onemocnění celiakií, byť jde o nemoc, která může být zcela jistě ovlivněna stresem a napětím, neboť z ničeho neplyne, že by střídání prostředí způsobovalo nezletilé napětí.

Byť krajský soud přisvědčil tomu, že pro nezletilou by bylo lepší, pokud by navštěvovala pouze jednu školu, pokud zvládá bez větších obtíží docházku do dvou škol, je spokojená a nejsou zde jiné změny v poměrech účastníků, nevidí důvod dosavadní model péče měnit. Důvody pro změnu nedovodil ani z odborných zjištění znalkyně z oboru psychologie. Krajský soud tedy neshledal žádný důvod pro změnu předchozího rozhodnutí o svěřeni nezletilé do střídavé péče rodičů, neboť nedošlo od předchozího rozhodnutí k takové podstatné změně poměrů, která by změnu rozhodnutí odůvodňovala.

III.

Své vyjádření k ústavní stížnosti podávám v pozici kolizního opatrovníka nezletilé, tedy z pohledu a se zřetelem výhradně k zájmu nezletilé. Podle čl. 3 Úmluvy o právech dítěte musí být zájem dítěte předním hlediskem při jakékoliv činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány. Ústavní soud vykládá tuto zásadu v souladu s postojem Výboru pro práva dítěte. Podle Výboru OSN pro práva dítěte je „koncept nejlepšího zájmu dítěte flexibilní a adaptabilní. Měl by být přizpůsoben a definován individuálně s ohledem na specifickou situaci, v níž se dítě či děti, jichž se věc týká, nachází, přičemž pozornost by měla být věnována jejich osobním poměrům, situaci a potřebám. V rámci individuálních rozhodnutí musí být nejlepší zájem dítěte hodnocen a stanoven ve světle specifických okolností konkrétního dítěte.“²

Z formulace, že nejlepší zájem dítěte musí být "předním hlediskem", však zároveň vyplývá, že nejde o hledisko jediné, které soudy v řízeních týkajících se dětí musí zvažovat. Nejlepší zájem dítěte může být v konfliktu s oprávněnými zájmy ostatních osob (dalších dětí, rodičů atd.). Výbor pro práva dítěte proto uznává, že je nutný určitý stupeň flexibility v aplikaci tohoto principu a případné konflikty s jinými oprávněnými zájmy je třeba řešit případ od případu [viz Obecný komentář č. 14 Výboru pro práva dítěte č. 14 z 29. 5. 2013 o právu dítěte na to, aby jeho nejlepší zájmy byly předním hlediskem (General comment No. 14 on the right of the child to have his or her best interests taken as primary consideration), 2003, CRC/C/GC/14]. Nejlepší zájem dítěte je tedy možno, ba dokonce nutno, vyvažovat s ostatními oprávněnými zájmy. Z jeho označení jako "přední hledisko" však vyplývá, že nejlepší zájem dítěte má při vyvažování vysokou prioritu. Jinými slovy v případném

---

² Nález Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2014, sp. zn. I. ÚS 1506/13, body 22-24.

vyvažování má nejlepší zájem dítěte vyšší váhu než ostatní oprávněné zájmy, které je však nutno též vzít v potaz.³

Tímto vyjádřením nemám v úmyslu hodnotit vhodnost střídavé péče s ohledem na určitá kritéria obecně, ale výhradně ve vztahu ke konkrétní situaci nezletilé, tedy konkrétní okolnosti střídavé péče v daném případě, a to v souladu recentní s judikaturou Ústavního soudu⁴. V souladu se shora uvedeným (viz bod II. tohoto vyjádření) pro posouzení případu pokládám za stěžejní, **zda model střídavé péče je v zájmu nezletilé i poté, co začala plnit základní školní docházku ve dvou základních školách**, zda tím v dané věci došlo k takové změně poměrů, která odůvodňuje změnu rozhodnutí. Významnou otázkou je ale **i posouzení přání nezletilé**, z něhož odvolací soud mimo jiné také vycházel.

IV.

Krajský soud své rozhodnutí opírá o to, že nezletilá střídání dvou prostředí a dvou základních škol dobře zvládá, a to nejen z hlediska výsledků ve škole, ale i po stránce psychické a sociální, a že tudíž nedošlo k takové změně poměrů, která by odůvodnila změnu rozhodnutí ve věci péče o nezletilou. S tím musím vyjádřit zásadní nesouhlas. Níže uvádím, z čeho vycházím.

Za stěžejní prostředek, který zevrubně zmapoval vnímání situace nezletilou, pokládám právě znalecký posudek PhDr. Jany Doubravové ze dne 25. 1. 2015, vypracovaný na žádost okresního soudu. Ustanovení znalce navrhl kolizní opatrovník, protože nezletilá upozornila na komunikační problémy mezi rodiči, kdy mezi nimi měly panovat neshody o podstatných věcech týkajících se její péče. Ze znaleckého posudku cituji – ke způsobilosti nezletilé zvládat školní docházku ve dvou školách, str. 13: „Vyšetření ukázalo, že nezletilá **zvládá školní dualismus jen formálně s vysokým energetickým vypětím a na úkor své psychické pohody. To se projevuje např. věkově nepřiměřenou sebekontrolou v oblasti sdílení, striktním oddělováním svých dvou světů**, vrstevnickým inklinováním k mladším a slabším (tedy nerovným). K otázce, jaký je psychický stav nezletilé, str. 15: „Je si vědoma významu svého postavení **a úzkostně se snaží nikoho nezklamati**. Aktuální psychický stav je charakterizován vnitřní tenzí a připraveností bránit rodinné hranice (nesdělit o žádném z rodičů nic nepříznivého). Je zde rovněž patrná úzkostnost z možného negativního hodnocení či výkonového selhání.“ K otázce, zda dobře reaguje a adaptuje se na změny: „Nezletilá působí jako velmi dobře adaptovaná na změny prostředí. Lze též argumentovat tím, že je na tento způsob života zvyklá. Je však rozdíl mezi vnější (vyjadřovanou) a vnitřní (prožívanou) adaptabilitou. Adéla vzhledem ke své inteligenci a citlivosti hluboce prožívá napětí a konfliktní atmosféru mezi rodiči a uvědomuje si význam své role. Pouze v prostředí, kde nejsou kladeny nároky na její zvýšenou přizpůsobivost a kde se cítí bezpečně, si dovolí projevit slabost. ... **Prezentovaná bezproblémová adaptace může být vysoce energeticky a emočně náročná a zatěžující pro psychický vývoj dítěte.**“ Znalce **nedoporučila zachování střídavé péče z důvodu nadměrného tlaku na nezletilou, který ji poškozuje ve vývoji.**

³ Nález Ústavního soudu ze dne 25. 9. 2014, sp. zn. I. ÚS 3216/13.

⁴ Nález Ústavního soudu ze dne 17. 3. 2015, sp. zn. IV. ÚS 106/15.

Za významný pokládám rovněž osobní pohovor soudkyně okresního soudu s nezletilou provedený dne 27. 3. 2015, z něhož vyplynulo, že dle názoru nezletilé chodit do dvou škol je dobré, paní učitelky jsou hodné, chodí do družiny, kde se jí líbí, má hodně kroužků, které vyjmenovala, žádný z nich by nezrušila, má také strašně moc kamarádů, nemá přání, aby se něco změnilo, „**jen by vše nemuselo být tak strašně daleko, mohlo by to být v jednom městě**“.

Z vyjádření vedoucí vychovatelky školní družiny Základní školy v M. ze dne 25. 3. 2015 vyplynulo, že Adéla školní družinu navštěvuje pravidelně. Vedoucí vychovatelka ji hodnotila jako hodnou, velmi citlivou, **často lítostivou, což se stupňuje blížícím se odjezdem** z Olomouce. xxxxxxxxxx. V chování Adély jsou zaznamenávány výkyvy, kdy popsaná lítostivost a plačtivost se u ní projevují nejvíce v době před odjezdem do České Lípy. Z doplňujícího vyjádření vedoucí vychovatelky školní družiny Základní školy v M. ze dne 2. 10. 2015 podaného pro účely rozhodování krajského soudu vyplynulo, že nezletilá vyjádřila lítost nad tím, že se nemohla účastnit v minulém školním roce některých aktivit, které se konaly v době, kdy byla u otce, a obavy z toho, že při odjezdu k druhému rodiči něco zapomene či ztratí.

Za významné pro posouzení věci pokládám rovněž upozornění matky na **neprostupnost prostředí obou rodičů**, když poukazuje na závažnou skutečnost, a to, že otec nezletilé po dobu, kdy je u matky, netelefonuje, a v době, kdy je nezletilá u něho, neumožňuje telefonický kontakt s matkou.

V.

Jak judikoval Ústavní soud⁵, jedním z kritérií střídavé péče by mělo být mimo jiné i přání dítěte. V daném případě nezletilá sice sdělila, že jí model střídavé péče vyhovuje, že jej zvládá. Jak rozkryl znalecký posudek, ale vyplývá to například i z osobního rozhovoru soudkyně okresního soudu s nezletilou, z opakovaných vyjádření vedoucí vychovatelky školní družiny Základní školy v M., střídavou péčí nezletilá zvládá formálně. V pozadí však stojí nepřiměřená zátěž pro nezletilou, což ji může poškozovat ve vývoji. Vyjádření nezletilé je ovlivněno obavou ze selhání a zklamání dospělých, ale také nemožnost srovnání s jiným uspořádáním péče. Přání nezletilé nelze přejímat izolovaně bez zřetele k ostatním okolnostem věci. A nelze je, dle mého názoru, interpretovat formálně, ale **je třeba vycházet i ze sdělení nezletilé, která jsou jakoby okrajová, všimnout si veškerých projevů nezletilé a jejich kontextu**. Ze sdělení, že „by vše nemuselo být tak strašně daleko a mohlo by to být v jednom městě“ nebo z lítostivých projevů nad tím, že se nezletilá nemůže účastnit některých mimoškolních aktivit se spolužáky v době, kdy je v péči druhého z rodičů, z mého pohledu vyplývá, že nezletilá ve skutečnosti střídání dvou škol a bydlišť v takové vzdálenosti nevyhovuje. Je tudíž pro mě překvapivé, že i přes tato vyjádření krajský soud uzavřel, že nezletilá střídání dvou prostředí a škol dobře zvládá nejen z hlediska výsledků ve škole, ale i po stránce psychické a sociální.

Podle čl. 12 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte musí stát zabezpečit dítěti, které je schopno formulovat své vlastní názory, právo tyto názory svobodně vyjadřovat

⁵ Nález Ústavního soudu ze dne 30. 12. 2014, sp. zn. I. ÚS 1554/14.

ve všech záležitostech, které se jej dotýkají, přičemž se názorům dítěte musí věnovat patřičná pozornost odpovídající jeho věku a úrovni. Tomu odpovídají také ustanovení § 867 občanského zákoníku, § 100 odst. 3 občanského soudního řádu, § 487 odst. 2 zákona o zvláštních řízeních soudních, § 8 odst. 2 zákona o sociálně-právní ochraně dětí, z nichž vyplývá, že názoru a přání dítě se věnuje patřičná pozornost s přihlédnutím k jeho věku a rozumové vyspělosti. Podle nálezu Ústavního soudu týkajícího se výslechu dítěte v civilním řízení, pak dítě dospívá až mezi 11. a 12. rokem života.⁶

Není a nemůže být povinností státních orgánů a soudů se bezvýhradně řídit přáním dítěte, přání dítěte vždy nemusí být v jeho nejlepším zájmu. Není tedy vyloučeno, je-li to důvodné, se od přání dítěte odchýlit. Pouhé odvolávání se na vyjádření dítěte nemůže dostát požadavku na ochranu jeho nejlepšího zájmu. Státní orgány a soudy mají zohledňovat přání dítěte, nemohou se jím ale zcela zaštiťovat. Na děti by neměl být kladen takový tlak, aby samy rozhodovaly, jaké uspořádání péče je pro ně nejlepší.⁷

Připomínám, že Ústavní soud se opakovaně zabýval relevancí názoru dítěte. Za předpokladu, že je dítě dostatečně rozumově a emocionálně vyspělé, je nutné jeho přání považovat za zásadní vodítko při hledání jeho nejlepšího zájmu. Současně však není možné, aby obecné soudy postoj nezletilého dítěte bez dalšího převzaly a aby své rozhodnutí založily toliko na jeho přání a nikoliv na pečlivém a komplexním posuzování jeho zájmů.⁸ V žádném případě nelze z čl. 12 Úmluvy o právech dítěte dovodit, že by vyjádření dítěte, o kterém je v soudním řízení rozhodováno, bylo pro soud zavazující, a že by tudíž nemohl rozhodnout odlišně od tohoto názoru. V opačném případě by totiž bylo jakékoliv soudní řízení nadbytečné, neboť by postačovalo, aby se všechny dotčené osoby a orgány dozvěděly o názoru dítěte a z něj pak ve své činnosti nadále vycházely.⁹

Zůstává otázkou, nakolik se řídit tím, co dítě sdělí ve své výpovědi. To, co vypověděla nezletilá, bych nenazýval přáním, ale odpovědí na otázky. Kdyby nezletilá sama navrhla změnu stávající situace, nesla by obrovskou tíhu odpovědnosti. Je tedy otázkou, jestli to, co vypověděla, je skutečným přáním. Dovolím si interpretovat, že nikoliv. Je potřebné vycházet z obecného poznání, že dítě je již z podstaty svého vývoje citově, rozumově a morálně nezralé. Při posuzování výpovědi, resp. sdělení názoru dítěte, by státní orgány a soudy měly brát v potaz nejen věk dítěte, které se vyjadřuje většinou k tomu, s kým a proč chce trávit čas nebo dále žít, ale také by měl přihlížet k dalším okolnostem, např. kde žije, s kým se stýká, ke vzájemným vztahům rodičů apod. Mnohdy se totiž jedná o sdělení, které je ovlivněno shora uvedenými faktory. Informace získané rozhovorem s dítětem tak nelze přijímat absolutně. Jeho výpověď navíc nemusí zcela odrážet jeho vnitřní postoj.¹⁰

⁶ Nález Ústavního soudu ze dne 2. 4. 2009, sp. zn. II. ÚS 1945/08.

⁷ Tento závěr přijala veřejná ochránkyně práv ve zprávě o šetření ze dne 18. 8. 2015, sp. zn.: 8190/2014/VOP/KI.

⁸ Nález Ústavního soudu ze dne 23. 4. 2013, sp. zn. II. ÚS 4160/12.

Obdobně též rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci C. proti Finsku ze dne 9. 5. 20016 č. 18249/02, body 57 – 59.

⁹ Usnesení Ústavního soudu ze dne 1. 11. 2007, sp. zn. II. ÚS 1818/07.

¹⁰ Tento závěr přijala veřejná ochránkyně práv ve zprávě o šetření ze dne 2. 7. 2015, sp. zn. 7782/2014/VOP/AŽ.

VI.

Jak uvedl v nedávné judikatuře Ústavní soud, pokud oba rodiče projevují o dítě skutečný zájem a chtějí je mít v péči a zároveň oba splňují objektivní kritéria ve zhruba stejné míře, je preferována střídavá péče. O střídavé péči však soud nerozhodne, pokud to není v nejlepším zájmu dítěte. K takovému závěru může dospět například, pokud by střídavá péče představovala pro dítě nepřiměřenou zátěž (např. z důvodu specifického zdravotního či psychického stavu dítěte) nebo je-li mezi bydlišti rodičů velmi velká vzdálenost (a ta by mohla zásadním způsobem narušit školní docházku dítěte).¹¹

Jsem si plně vědom skutečnosti, že v dané věci je třeba vyvažovat různé zájmy (viz bod III.). Na straně jedné je to zájem nezletilé na péči obou rodičů a zároveň zájem obou rodičů na péči o nezletilou, na straně druhé zájem nezletilé na zdravý psychický vývoj. **Jsem přesvědčen, že zájem na zdravém psychickém vývoji, by měl převážet nad zájmem rodičů na zcela rovnocenném podílu na její péči a že převažuje rovněž zájem nezletilé na rovnocenném podílu péče obou rodičů.** Tím nechci říci, že by neměl být hledán způsob, jak co nejlépe naplnit požadavek na zajištění péče obou rodičů o nezletilou, jen bych jej spatřoval v jinak nastaveném modelu péče. Nabízí se úvaha i o společné péči rodičů, kdy se rodiče domlouvají na uspořádání péče dle aktuálních potřeb nezletilého dítěte. K tomu je však zapotřebí skutečně aktivní a bezproblémová kooperace rodičů. V daném případě je patrné, že pokud by vše nebylo tak „strašně daleko“ (slovy nezletilé), ale bylo to v jednom městě, byla by střídavá péče pro nezletilou daleko snazší a byla by zřejmě vhodnou. **Domnívám se, že význam kontinuity a dokončování aktivit, ale i vrstevnického kolektivu, s věkem narůstá.** Jiná situace byla v případě střídání dvou kolektivů v mateřských školách, kdy vazby mezi dětmi nejsou tak silné a pro dítě důležité. V případě střídání dvou školních kolektivů je to, dle mého přesvědčení, podstatně odlišně, **s přibývajícím věkem nabývají vazby ve vrstevnickém kolektivu pro dítě na velké důležitosti.** Nelze přehlížet ani přibývajících školních povinností a nároků na dítě.

Podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod má každý právo na respektování soukromého a rodinného života. Stát do tohoto práva může zasahovat, je-li takový zásah v souladu se zákonem, sleduje legitimní účel a je nezbytný v demokratické společnosti. Ústavněprávní rovina ochrany rodiny a rodičovství je obsažena v čl. 32 Listiny základních práv a svobod. Čl. 32 odst. 4 Listiny základních práv a svobod garantuje rodičům právo pečovat a vychovávat děti, a naopak dětem zajišťuje právo na rodičovskou výchovu a péči. Nezletilé děti mohou být od rodičů odloučeny proti jejich vůli jen rozhodnutím soudu na základě zákona. Čl. 32 odst. 5 Listiny základních práv a svobod dává rodičům, kteří pečují o děti, právo na pomoc státu.

Na základě shora uvedených skutečností, které pokládám za zásadní pro hodnocení nejlepšího zájmu dítěte, **dovozuji, že došlo k zásahu do práva nezletilé na rodinný život,** když střídavá péče není v daném případě, za výše uvedených okolností, v nejlepším zájmu nezletilé. Na rozdíl od krajského soudu

---

¹¹ Nález Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2014, sp. zn. I. ÚS 1506/13.

v tom, že nezletilá začala plnit základní školní docházku ve dvou základních školách, spatřuji z důvodu nadměrného tlaku na nezletilou, který znalkyně označila za poškozující ve vývoji, zásadní změnu poměrů.

Pokládám za významné závěrem upozornit, že byť v tomto konkrétním případě za daných okolností (střídání dvou základních škol) neshledávám být střídavou péčí v zájmu nezletilé, neznamená to, že (obecně) preferuji model výlučné péče jednoho z rodičů, případně péči konkrétního z jejích rodičů.

VII.

Na základě výše uvedeného navrhuji, aby Ústavní soud svým nálezem ústavní stížnosti **vyhověl** a **zrušil** pravomocný rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, ze dne 13. 10. 2015, č. j. 83 Co 308/2015-742.

JUDr. Stanislav K ř e č e k v. r.
zástupce veřejné ochránkyně práv
(vyrozumění je opatřeno elektronickým podpisem)